Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 26. januára 2017 *

„Odvolanie — Hospodárska súťaž — Kartely — Belgický, nemecký, francúzsky, taliansky, holandsky a rakúsky trh s kúpeľňovými doplnkami a príslušenstvom — Koordinácia predajných cien a výmena citlivých obchodných informácií — Nariadenie (ES) č. 1/2003 — článok 23 ods. 2 — Horná hranica 10 % obratu — Povinnosť odôvodnenia — Ochrana legitímnej dôvery“

Vo veci C-611/13 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 26. novembra 2013,

Hansa Metallwerke AG, so sídlom v Stuttgarte (Nemecko),

Hansa Nederland BV, so sídlom v Nijkerku (Holandsko),

Hansa Italiana Srl, so sídlom v Castelnuove del Garda (Taliansko),

Hansa Belgium, so sídlom v Asse (Belgicko),

Hansa Austria GmbH, so sídlom v Salzburgu (Rakúsko),

v zastúpení: S. Cappellari, H.-J. Hellmann a C. Malz, Rechtsanwälte,

odvolateľky,

ďalší účastníci konania:

Európska komisia, v zastúpení: L. Malferrari a R. Sauer, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

Rada Európskej únie,

vedľajší účastník konania v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: podpredseda Súdneho dvora A. Tizzano, vykonávajúci funkciu predsedu prvej komory, M. Berger, E. Levits, S. Rodin (spravodajca) a F. Biltgen, sudcovia,

generálny advokát: M. Wathelet,

* Jazyk konania: nemčina.

tajomník: K. Malacek, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 10. septembra 2015,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Spoločnosti Hansa Metallwerke AG, Hansa Nederland BV, Hansa Italiana Srl, Hansa Belgium, Hansa Austria GmbH svojím odvolaním navrhujú zrušenie rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie zo 16. septembra 2013, Hansa Metallwerke a i./Komisia (T-375/10, neuverejnený, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2013:475), ktorým Všeobecný súd zamietol ich návrh o čiastočné zrušenie rozhodnutia Komisie K (2010) 4185 v konečnom znení z 23. júna 2010 týkajúceho sa konania podľa článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/39092 – Kúpeľňové doplnky a príslušenstvo) (ďalej len „sporné rozhodnutie“), a subsidiárne na zníženie pokuty, ktorá bola uložená žalobkyniam v tomto rozhodnutí.

Právny rámec

Nariadenie (ES) č. 1/2003

2 Nariadenie Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch [81] a [82 ES] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205) vo svojom článku 23 ods. 2 a 3 stanovuje:

„2. Komisia môže rozhodnutím uložiť podnikom alebo združeniam podnikov pokuty, keď úmyselne alebo z nedbalosti:

a) porušujú článok [81] alebo článok [82 ES]…

…

Pokuta uložená každému podniku alebo združeniu podnikov [, ktoré sa podieľalo na porušení, – *neoficiálny preklad*] nepresiahne 10 % jeho celkového obratu v predchádzajúcom obchodnom roku.

…

3. Pri stanovení čiastky pokuty sa zohľadní závažnosť a doba trvania porušovania.“

Usmernenia z roku 2006

3 Usmernenia k metóde stanovenia pokút uložených podľa článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 1/2003 (Ú. v. EÚ C 210, 2006, s. 2, ďalej len „usmernenia z roku 2006“) uvádzajú vo svojom bode 2, že pokiaľ ide o určenie pokút „Komisia musí v prvom rade zohľadniť trvanie a závažnosť porušenia" a že „uložená pokuta nesmie presiahnuť limity uvedené v článku 23 ods. 2 v druhom a treťom pododseku [nariadenia č. 1/2003]“.

4 V bode 37 usmernení z roku 2006 sa uvádza:

„I keď tieto usmernenia vysvetľujú všeobecnú metodiku stanovovania výšky pokút, konkrétne okolnosti danej veci alebo nevyhnutnosť dosiahnuť odstrašujúci účinok v konkrétnej veci môžu byť dôvodom na to, aby sa Komisia odchýlila od tejto metodiky alebo od limitov stanovených v bode 21.“

Okolnosti predchádzajúce sporu a sporné rozhodnutie

5 Okolnosti predchádzajúce sporu boli opísané v bodoch 1 až 34 napadnutého rozsudku a možno ich zhrnúť takto.

6 Odvolateľky sú výrobcami vodovodných kohútikov.

7 Dňa 15. júla 2004 spoločnosť Masco Corp. a jej dcérske spoločnosti, medzi ktoré patria Hansgrohe AG, ktorá vyrába vodovodné batérie, a Hüppe GmbH, ktorá vyrába sprchové kúty, informovali Komisiu o existencii kartelu v odvetví kúpeľňových doplnkov a príslušenstva a požiadali o oslobodenie od pokút podľa oznámenia Komisie o oslobodení od pokút a znížení pokút v prípadoch kartelov (Ú. v. ES C 45, 2002, s. 3; Mim. vyd. 08/002, s. 155, ďalej len „oznámenie o spolupráci z roku 2002“) alebo v prípade zamietnutia o zníženie pokút, ktoré by im mohli byť uložené.

8 Komisia vykonala 9. a 10. novembra 2004 neohlásené kontroly v priestoroch viacerých spoločností a vnútroštátnych profesijných združení vykonávajúcich činnosť v odvetví kúpeľňových doplnkov a príslušenstva. Komisia po tom, čo v období od 15. novembra 2005 a 16. mája 2006 zaslala uvedeným spoločnostiam a združeniam, vrátane odvolateliek, žiadosti o informácie, prijala 26. marca 2007 oznámenie o výhradách, ktoré tiež oznámila odvolateľkám.

9 Po vypočutí, ktoré sa uskutočnilo 12. až 14. novembra 2007, po zaslaní listu 9. júla 2009, v ktorom boli uvedené skutkové okolnosti, a po zaslaní žiadosti o doplňujúce informácie, ktorých adresátom boli najmä odvolateľky, Komisia prijala 23. júna 2010 sporné rozhodnutie, v ktorom konštatuje existenciu porušenia článku 101 ods. 1 ZFEÚ a článku 53 Dohody o Európskom hospodárskom priestore z 2. mája 1992 (Ú. v. ES L 1, 1994, s. 3; Mim. vyd. 11/052, s. 3) v odvetví kúpeľňových doplnkov a príslušenstva. Toto porušenie, na ktorom sa podieľalo 17 podnikov, prebiehalo počas rôznych časových úsekov v období od 16. októbra 1992 do 9. novembra 2004 v podobe súboru protisúťažných dohôd a zosúladených postupov na belgickom, nemeckom, francúzskom, talianskom, holandskom a rakúskom území. Výrobky dotknuté kartelom sú kúpeľňové doplnky a príslušenstvo patriace do jednej z týchto troch podskupín výrobkov: vodovodné batérie, sprchové kúty a príslušenstvo, ako aj keramika.

10 Pokiaľ ide o účasť odvolateliek na konštatovanom porušení, Komisia po prvé uviedla, že hoci boli odvolateľky počas obdobia porušenia hlavne výrobcami vodovodných batérií, mali napriek tomu vedomosť o rôznych radách výrobkov, ktoré boli predmetom porušenia, vzhľadom na ich účasť na kartelových stretnutiach rôznych koordinačných subjektov, ktorých boli členmi. Po druhé, pokiaľ ide o geografický rozsah kartelu, Komisia sa domnievala, že odvolateľky sa zúčastňovali stretnutí v piatich zo šiestich členských štátov, v ktorých sa konštatovalo porušenie v roku 2002, a to v Belgicku, Nemecku, Taliansku, Holandsku a Rakúsku. Pokiaľ ide o Francúzsko, Komisia uznala, že napriek existencii porušenia od roku 2002 odvolateľky v priebehu uvedeného roka prestali byť členmi dotknutého vnútroštátneho profesijného združenia. Vzhľadom na viaceré informácie a dôkazy však usúdila, že odvolateľky mohli mať primerané podozrenie, že protisúťažné postupy, ktorými sa vyznačovalo zistené porušenie, budú mať účinky na francúzskom území. V dôsledku toho Komisia dospela k záveru, že odvolateľky nemohli nepoznať všeobecný rozsah a základné charakteristiky dotknutého porušenia.

11 Z týchto dôvodov Komisia uložila odvolateľkám v článku 2 prvom odseku bode 5 sporného rozhodnutia pokuty v celkovej výške 14 758 220 eur.

12 Pri stanovovaní výšky týchto pokút vychádzala Komisia z usmernení z roku 2006.

Konanie pred Všeobecným súdom a napadnutý rozsudok

13 Návrhom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 8. septembra 2010 odvolateľky podali na Všeobecný súd žalobu, ktorou sa domáhali zrušenia sporného rozhodnutia, pričom uviedli šesť žalobných dôvodov. Prvý žalobný dôvod bol založený na nesprávnom právnom posúdení a nesprávnom posúdení v súvislosti s najvyššou sumou pokuty uloženej podľa článku 23 ods. 2 druhého pododseku nariadenia č. 1/2003, druhý na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery, tretí na porušení článku 23 ods. 2 uvedeného nariadenia v spojení s oznámením o spolupráci z roku 2002 vyplývajúcom z pochybenia pri stanovení výšky pokuty, štvrtý na porušení zásady zákazu retroaktivity, piaty na porušení zásady zákonnosti trestov údajne vyplývajúcej z článku 23 ods. 2 uvedeného nariadenia, šiesty na porušení zásad zákonnosti správneho konania a právnej istoty.

14 Subsidiárne odvolateľky žiadali o zníženie výšky uloženej pokuty.

15 Všeobecný súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu v celom rozsahu.

Návrhy účastníkov konania

16 Odvolateľky navrhujú, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok,

— zrušil sporné rozhodnutie v rozsahu, v akom sa týka odvolateliek,

— subsidiárne znížil výšku pokuty,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania a

— ďalej subsidiárne zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec Všeobecnému súdu na opätovné rozhodnutie.

17 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

— zamietol odvolanie,

— subsidiárne v prípade čiastočného zrušenia napadnutého rozsudku, zamietol žalobu a

— zaviazal odvolateľky na náhradu trov konania.

O odvolaní

18 Na podporu svojho odvolania odvolateľky uvádzajú tri odvolacie dôvody. Prvý odvolací dôvod je založený na tom, že Všeobecný súd porušil zásadu individualizácie trestov a sankcií. Druhý odvolací dôvod je založený na porušení povinnosti odôvodnenia. Tretí odvolací dôvod je založený na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery.

O prvom odvolacom dôvode založenom na porušení zásady individualizácie trestov a sankcií

Argumentácia účastníkov konania

19 Svojím prvým odvolacím dôvodom odvolateľky tvrdia, že Všeobecný súd najmä v bode 87 napadnutého rozsudku porušil zásadu individualizácie trestov.

20 V spornom rozhodnutí totiž Komisia údajne vychádzala z nesprávneho právneho posúdenia pri výkone právomoci, ktorú jej priznáva článok 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 na stanovenie výšky pokút, keď na určenie pokuty odvolateľkám uplatnila usmernenia z roku 2006.

21 Všeobecná metóda výpočtu vymedzená týmito usmerneniami by však údajne v situácii, ako je situácia vo veci samej, viedla k tomu, že 10 % horná hranica stanovená v článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 by bola pravidelne prekračovaná, predovšetkým pri „jednovýrobkových“ nediverzifikovaných podnikoch. Uplatnenie tejto metódy teda údajne vedie k tomu, že kritériá dĺžky trvania a závažnosti porušení, ktorých sa dopustili tieto podniky, na ktoré odkazuje článok 23 ods. 3 nariadenia č. 1/2003, nie sú primerane zohľadnené. Uplatnenie uvedených usmernení údajne narušuje zásadu individualizácie trestov ešte viac než usmernenia o metóde stanovovania pokút uložených podľa článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17 a článku 65 ods. 5 [UO] (Ú. v. ES C 9, 1998, s. 3, ďalej len „usmernenia z roku 1998“).

22 Odvolateľky tvrdia, že podľa článku 31 nariadenia č. 1/2003 má Všeobecný súd neobmedzenú právomoc, ktorá ho najmä oprávňuje, aby svojím vlastným posúdením nahradil posúdenie Komisie, a tak zrušil, znížil alebo zvýšil pokutu uloženú Komisiou. Okrem toho z rozsudku zo 16. júna 2011, Putters International/Komisia (T-211/08, EU:T:2011:289), ako aj z rozhodnutia Komisie z 28. marca 2012 o konaní podľa článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody EHP (vec COMP/39.452 – Kľučky pre okná a francúzske okná) (ďalej len „rozhodnutie z 28. marca 2012“) údajne vyplýva, že v prípade, ak Komisia pochybí pri výkone svojej právomoci na určenie výšky pokuty, samotný Všeobecný súd je povinný v rámci svojej neobmedzenej právomoci pristúpiť k samostatnému vyčísleniu pokuty na základe osobitné okolnosti daného prípadu.

23 V bode 87 napadnutého rozsudku pritom Všeobecný súd údajne nepristúpil k takémuto vyčísleniu, ale obmedzil sa na nesprávne odkázanie na judikatúru týkajúcu sa zlučiteľnosti usmernení z roku 1998 so zásadou individualizácie trestov, pričom usúdil, že rovnako platí aj v súvislosti s uplatnením usmernení z roku 2006.

24 Komisia sa domnieva, že tento odvolací dôvod je neprípustný a v každom prípade nedôvodný.

Posúdenie Súdnym dvorom

25 Svojím prvým odvolacím dôvodom odvolateľky v podstate tvrdia, že Všeobecný súd v bode 87 napadnutého rozsudku porušil právo Únie, najmä zásadu individualizácie trestov, tým, že nepristúpil k samostatnému vyčísleniu pokuty a usúdil, že horná hranica 10 % obratu stanovená v článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, ako aj judikatúra Súdneho dvora týkajúca sa tejto hornej hranice, rozvinutá v rámci usmernení z roku 1998, sa uplatňujú na určenie pokút uložených na základe usmernení z roku 2006. Všeobecný súd tak údajne nezohľadnil, že následkom uplatnenia tých posledných uvedených usmernení je na jednej strane to, že závažnosť a dĺžka trvania porušenia nebudú dostatočne zohľadnené pri stanovení pokuty, a na druhej strane to, že 10 % horná hranica bude pravidelne prekročená v prípade „jednovýrobkových“ nediverzifikovaných podnikov.

26 Je však potrebné konštatovať, že Všeobecný súd takýmto postupom vôbec nevychádzal z nesprávneho právneho posúdenia.

27 Ako totiž Všeobecný súd správne uviedol v bode 87 napadnutého rozsudku, z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že skutočnosť, že z dôvodu uplatnenia hornej hranice 10 % obratu stanovenej v článku 23 ods. 2 druhom pododseku nariadenia č. 1/2003 sa niektoré faktory, ako je závažnosť a dĺžka trvania porušenia, neodrazia účinným spôsobom na výške uloženej pokuty, je len dôsledkom uplatnenia tejto hornej hranice na uvedenú konečnú sumu (pozri najmä rozsudky z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, EU:C:2005:408, bod 279, ako aj z 12. júla 2012, Cetarsa/Komisia, C-181/11 P, neuverejnený, EU:C:2012:455, bod 81).

28 Účelom uvedenej hornej hranice je totiž zabrániť uloženiu takých pokút, pri ktorých je zrejmé, že podniky, vzhľadom na ich veľkosť determinovanú ich celkovým obratom, hoci len približným a neúplným spôsobom, ich nebudú schopné uhradiť (rozsudky z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, EU:C:2005:408, bod 280, ako aj z 12. júla 2012, Cetarsa/Komisia, C-181/11 P, neuverejnený, EU:C:2012:455, bod 82).

29 Ide teda o hranicu jednotne uplatňovanú na všetky podniky a premenlivú v závislosti od veľkosti každého z nich, ktorá smeruje k vylúčeniu pokuty nadmernej a neprimeranej výšky. Rovnaká horná hranica má teda odlišný a autonómny cieľ v porovnaní s kritériami závažnosti a dĺžky trvania porušenia (rozsudky z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, EU:C:2005:408, body 281 až 282, ako aj z 12. júla 2012, Cetarsa/Komisia, C-181/11 P, neuverejnený, EU:C:2012:455, bod 83).

30 Z toho vyplýva, že tak tvrdenia založené na nedostatočnom zohľadnení závažnosti a dĺžky trvania porušenia týkajúcom sa uplatnenia najvyššej hranice stanovenej v článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, ako aj tvrdenia založené na tom, že uvedená horná hranica by vzhľadom na usmernenia z roku 2006 a na rozdiel od toho, čo by vyplývalo vzhľadom na usmernenia z roku 1998, bola pravidelne prekračovaná v prípade „jednovýrobkových“ nediverzifikovaných podnikov, musia byť zamietnuté ako nedôvodné.

31 Aj keby sa totiž predpokladalo, že pri stanovení pokút, ktoré sa majú uložiť podnikom ponúkajúcim len niekoľko výrobkov, by predbežné sumy častejšie prekračovali najvyššiu hranicu stanovenú v článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 v prípade, ak Komisia uplatňuje usmernenia z roku 2006, v porovnaní s uplatnením usmernení z roku 1998, takáto okolnosť nemôže spochybniť zákonnosť tejto hornej hranice, na ktorú Súdny dvor odkázal tak v súvislosti s pokutami uloženými podľa prvých uvedených usmernení, ako aj podľa druhých uvedených usmernení.

32 Preto nemožno Všeobecnému súdu vytýkať, že v bode 87 napadnutého rozsudku potvrdil posúdenie Komisie v súvislosti s výškou pokuty uloženej odvolateľkám, ktoré vychádzalo z usmernení z roku 2006, bez toho, aby uskutočnil samostatné vyčíslenie tejto pokuty.

33 Z vyššie uvedeného vyplýva, že prvý odvolací dôvod musí byť zamietnutý.

O druhom odvolacom dôvode založenom na povinnosti odôvodnenia

Argumentácia účastníkov konania

34 Svojím druhým odvolacím dôvodom odvolateľky tvrdia, že úvahy Všeobecného súdu týkajúce sa zásady individualizácie trestov sú poznačené nedostatkom odôvodnenia. Hoci v bode 80 a nasledujúcich bodoch, najmä v bode 87 napadnutého rozsudku, Všeobecný súd preskúmal niektoré tvrdenia odvolateliek týkajúce sa tejto otázky, údajne nepreskúmal tvrdenia vychádzajúce z rozsudku zo 16. júna 2011, Putters International/Komisia (T-211/08, EU:T:2011:289), a najmä úvahy uvedené

v bode 75 tohto rozsudku, napriek dôležitosti, ktorú im pripisovali odvolateľky. Napadnutý rozsudok rovnako údajne neodkazuje na relevantné dôvody rozhodnutia z 28. marca 2012, v dôsledku čoho sa Všeobecný súd nevyjadril k týmto záležitostiam.

35 Komisia namieta, že Všeobecný súd je povinný spresniť jedine zásadné dôvody svojho rozhodnutia, nie odkazovať na *obiter dictum* určitého rozhodnutia alebo skoršieho rozhodnutia Komisie.

Posúdenie Súdnym dvorom

36 Je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora povinnosť odôvodnenia, ktorá prináleží Všeobecnému súdu, tomuto súdu neukladá povinnosť vypracovať odôvodnenie, ktoré by vyčerpávajúcim spôsobom rozoberalo jednotlivo každú úvahu vyjadrenú účastníkmi sporu, v dôsledku čoho odôvodnenie môže byť implicitné, avšak pod podmienkou, že umožní zúčastneným osobám oboznámiť sa s dôvodmi, pre ktoré Všeobecný súd neprijal ich tvrdenia, a poskytne Súdnemu dvoru dostatok prostriedkov, aby mohol vykonať svoje preskúmanie (pozri v tomto zmysle najmä rozsudky zo 7. januára 2004, Aalborg Portland a i./Komisia, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, EU:C:2004:6, bod 372, ako aj z 9. septembra 2008, FIAMM a i./Rada a Komisia, C-120/06 P a C-121/06 P, EU:C:2008:476, bod 96).

37 Povinnosť Všeobecného súdu odôvodniť svoje rozsudky predovšetkým nemožno v zásade rozšíriť až tak, že musí odôvodniť riešenie prijaté v jednej veci v porovnaní s riešením v inej veci, ktorá mu bola predložená, a o to viac vo vzťahu rozhodnutiu prijatému Komisiou v inej veci (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. júla 2013, Team Relocations a i./Komisia, C-444/11 P, neuverejnený, EU:C:2013:464, bod 66, ako aj uznesenie zo 4. septembra 2014, Metropolis Inmobiliarias y Restauraciones/ÚHVT, C-509/13 P, neuverejnené, EU:C:2014:2173, bod 51).

38 V dôsledku toho vzhľadom na to, že Všeobecný súd v napadnutom rozsudku jasne uviedol dôvody, prečo odmietol argumentáciu odvolateliek založenú na porušení zásady individualizácie trestov, je potrebné zamietnuť druhý odvolací dôvod ako nedôvodný.

O treťom odvolacom dôvode založenom na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery

39 Svojím tretím odvolacím dôvodom odvolateľky namietajú porušenie zásady ochrany legitímnej dôvery.

40 V tejto súvislosti odvolateľky predovšetkým tvrdia, že z bodu 104 napadnutého rozsudku vyplýva, že je nesporné, že Komisia niekoľkokrát porušila procesné pravidlá tým, že ostatným podnikom oznámila obchodné tajomstvo odvolateliek. V bodoch 102 až 119 uvedeného rozsudku pritom Všeobecný súd údajne príliš formálne posúdil dodržanie zásady ochrany legitímnej dôvery Komisiou, čím poprel zásadnú povahu legitímnej dôvery, ktorú odvolateľky vyjadrili službám Komisie v rámci uplatnenia oznámenia o spolupráci z roku 2002.

41 Spolupracujúce podniky by podľa nich mali mať možnosť dôverovať uisteniam Komisie, ak ich zhodným spôsobom poskytnú zodpovední úradníci skupiny poverenej vecou. Uvažovať tak, ako to urobil Všeobecný súd v bode 115 napadnutého rozsudku, že takéto uistenia nezakladajú takúto legitímnu dôveru z dôvodu, že nepochádzajú od príslušnej služby, by podľa odvolateliek išlo proti cieľu všeobecného záujmu spočívajúceho v stíhaní porušení a porušovalo by zásadu ochrany legitímnej dôvery.

42 Podľa Komisie sa tento odvolací dôvod musí zamietnuť ako nedôvodný.

Posúdenie Súdnym dvorom

43 Je potrebné uviesť, že v bodoch 110 až 116 napadnutého rozsudku Všeobecný súd preskúmal, či Komisia porušila zásadu ochrany legitímnej dôvery tým, že odvolateľkám nepriznala zníženie pokuty, ktorá im bola uložená.

44 V tejto súvislosti Všeobecný súd správne zdôraznil v bode 111 napadnutého rozsudku, že z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že predpokladom práva domáhať sa ochrany legitímnej dôvery je splnenie troch kumulatívnych podmienok vrátane podmienky, že administratíva Európskej únie poskytla presné, nepodmienené a zhodné uistenia [pozri v tomto zmysle rozsudky z 18. júla 2007, AER/Karatzoglou, C-213/06 P, EU:C:2007:453, bod 33, a zo 16. decembra 2008, Masdar (UK)/Komisia, C-47/07 P, EU:C:2008:726, bod 81]. Následne v bodoch 113 až 116 napadnutého rozsudku Všeobecný súd uviedol, že v danom prípade neboli splnené tieto tri podmienky.

45 Keďže argumentácia uvedená odvolateľkami sa vzťahuje najmä na bod 115 napadnutého rozsudku týkajúci sa chýbajúceho oprávnenia dotknutých úradníkov alebo služieb Komisie na formulovanie takýchto uistení, stačí konštatovať, že uvedený bod bol v každom prípade uvedený nadbytočne a že teda nemôže viesť k zrušeniu napadnutého rozsudku.

46 Preto je potrebné zamietnuť tretí odvolací dôvod ako neúčinný.

47 Keďže ani jednému z odvolacích dôvodov, ktoré vzniesli odvolateľky, sa nevyhovelo, je potrebné zamietnuť odvolanie v celom rozsahu.

O trovách

48 Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor rozhodne aj o trovách konania.

49 Podľa článku 138 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku uplatniteľného na konanie o odvolaní na základe jeho článku 184 ods. 1 účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia navrhla uložiť odvolateľkám povinnosť nahradiť trovy konania a tie nemali úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené uložiť im povinnosť nahradiť trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol a vyhlásil:

1. **Odvolanie sa zamieta.**

2. **Hansa Metallwerke AG, Hansa Nederland BV, Hansa Italiana Srl, Hansa Belgium a Hansa Austria GmbH sú povinné nahradiť trovy konania.**

Podpisy